

MGP

Hetvenöt éves korában elhunyt Molnár Gál Péter, a Népszabadság és a magyar színházi élet évtizedeken át meghatározó kritikus, dramaturg, színháztörténész.

Bächer Iván írt róla nekrológot, de nem tudtam idemácsolni, mert rossz a szkenerem, a Népszabadság On-line-t meg nem tudtam megnyitni (?).

(Korábban megjelent egy közös könyvük, címe: Helyek)

Ezért most azt írom ide, ami hirtelen eszembe jut róla:

Amikor elvégezte a Színház- és Filmművészeti Főiskolát: „Szomorún vettem tudomásul, a színházi életben nekem egy helyem lehet csak és ez: a nézőtér!” – mondta, és kritikus lett.

Szerettem Őt és emlékezni fogok rá, nagyon nagy tudású, szomorú sorsú ember volt. Azért volt a sorsa szomorú, mert a másságot nem tűrik az emberek, nem bírják megemészteni, ha valaki kilóg! Ezért kellett megnősülnie, látszából, de Ronyecz Mariska korán elhunyt nem nyújtott védelmet. Azután meg „beszervezték”, nyilván megzsarolták, mert akkoriban még börtönnel büntették a melegséget, mit tehetett volna, hát írta a jelentéseit. Például a Latinovitsról, hogy a Garzon eszpresszóban, karján egy kosárral, amelyben Bagó a kutyája csücsült, taj részegen ordibált, dajdajozott. Igaz volt? Igen. Más is látta, tudta, tudhatta, nem volt nagy titok. (Egy alkalommal én is láttam.) De soha olyat nem tett, amivel árthatott volna bárkinek is. Nem volt olyan! Népszabadságtól, azonban kitétek, ezután évekig internetes fórumokon jelentek meg kritikái, cikkei, MGP eltűnt a köz számára. Népszabadságban pedig helyét a Fáy Miklós vette át.

Az is lehet, hogy ez a folyamat természetes! Anno MGP is kiütött valakit, Aki, az akkori kor legnagyobb kritikusát: Demeter Imrét.

Demeter Imre hasonlóan nagy tudású, a színházi életről szinte mindent tudó ember volt, az Ő emlékét is őrzöm. (És őrzöm ezekkel a nagy tudású színházi emberekkel együtt a valamikori csodás lap a: Film-, Színház, Muzsika című újság emlékét is.)

Erre a jelenségre mondják, hogy: „Az élet rendje!”

Budapest, 2011. 07. 28. csütörtök